USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **J. C. P. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, týkající se žaloby proti dvěma rozhodnutím žalované ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234, o správním vyhoštění a o nákladech řízení, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2022, č. j. 19 A 14/2022-33,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 8. 1. 2022, č. j. KRPA-258943-40/ČJ-2020-000022-VP a č. j. KRPA-258943-41/ČJ-2020-000022-VP. Těmito rozhodnutími bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění. Důvodem uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce opakovaně porušil právní předpisy [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů], neboť na území České republiky pobýval bez pobytového oprávnění. Poprvé v období od 1. 10. 2017 do 4. 10. 2017, což vzhledem k délce nelegálního pobytu vedlo k uložení povinnosti opustit území; podruhé od 16. 3. 2018 (od ukončení platnosti výjezdního příkazu) do 5. 10. 2020, kdy bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[2] Při výslechu (viz protokol ze dne 5. 10. 2020) žalobce uvedl, že si byl vědom uložené povinnosti opustit území. Dále sdělil, že bydlí ve sdílené domácnosti s kamarádem, je svobodný, bezdětný, bez příbuzných v České republice (ve Švýcarsku žije jeho bratranec). Nemá zde žádný majetek, ani na něm není nikdo finančně závislý, nemá oprávnění k výdělečné činnosti na území, ani vazby k České republice. V zemi původu žije jeho sestra.

[3] Správní orgány neuvěřily tvrzení žalobce, že neměl v úmyslu setrvávat na území České republiky bez pobytového oprávnění. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná zdůraznila, že druhý neoprávněný pobyt trval po dobu několika let. Žalovaná se rovněž zabývala dopady správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, uložení správního vyhoštění v daném případě shledala zásahem přiměřeným.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že v daném případě byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění žalobci, a ve shodě se správními orgány neshledal nepřiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že městský soud aproboval nezákonný postup Ministerstva vnitra, které nedodržením lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci jeho žádosti o trvalý pobyt zapříčinilo situaci vedoucí ke správnímu vyhoštění.

[6] Dle stěžovatele městský soud nepřezkoumatelně a nesprávně vyhodnotil také zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť mu jako usídlenému cizinci vznikla újma nepřiměřeným zásahem do práv chráněných čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Městský soud dle stěžovatelova názoru dostatečně nepřihlédl k jeho situaci, která je srovnatelná se situací cizince řešenou v rozsudku ESLP ze dne 4. 12. 2012, *Butt proti Norsku*, č. 47017/09, kde cizinec (stejně jako stěžovatel) nebyl viníkem nastalé situace. Stěžovatel upozornil, že pobývá na území České republiky dlouhodobě, po většinu doby oprávněně a za tuto dobu si zde vytvořil vazby. Městský soud i správní orgány ovšem pominuly i komplikace spojené s jeho návratem do země původu, kterou stěžovatel navštívil pouze několikrát za účelem návštěvy příbuzných.

[7] Stěžovatel zpochybnil také společenskou škodlivost svého jednání. Domníval se, že mu nelze klást k tíži dobu neoprávněného pobytu na území, neboť jeho snahu o legalizaci pobytu maří správní orgány, čímž byl k porušení cizineckého práva donucen. Měl za to, že skutkový stav ohledně škodlivosti jeho jednání nebyl v řízení zjištěn dostatečně a bez důvodných pochybností.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah spisového materiálu a na vydaná rozhodnutí, která pokládá za správná a zákonná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se též na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[11] Stran přesahu vlastních zájmů z pohledu výše uvedených kritérií stěžovatel v kasační stížnosti nic netvrdil. Uplatněné kasační námitky neobsahují důvody, které by mohly založit přesah vlastních zájmů stěžovatele, natož přesah svým významem podstatný. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku městského soudu rovněž *prima facie* neshledal žádná pochybení, natož pochybení zásadního rázu, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Námitky uplatněné stěžovatelem řeší dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou napadený rozsudek městského soudu odkazuje a od které Nejvyšší správní soud neshledal důvod se v nyní posuzované věci odchýlit.

[12] Městský soud v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatoval, že pouze ze skutečnosti, že stěžovatel dlouhodobě pobýval na území České republiky, nelze dovozovat oprávněnost jeho pobytu. Oprávnění k pobytu a ochranu před správním vyhoštěním totiž nelze „vydržet" prostřednictvím dlouhodobého faktického pobytu cizince na území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, bod 36). Ani plynutí času (po dobu případného probíhajícího správního řízení - zde o žádosti o povolení trvalého pobytu) nemohlo založit stěžovatelovo oprávnění k pobytu. Městský soud v této souvislosti správně uvedl, že ani podaná žádost stěžovatele neopravňovala k pobytu na území, a dále připomněl, že celková délka řízení ve věci trvalého pobytu byla zapříčiněna soudním přezkumem vydaných správních rozhodnutí. Stěžovatel tak byl povinen respektovat dříve vydané rozhodnutí ukládající mu povinnost opustit území.

[13] Pokouší-li se stěžovatel tímto způsobem zlehčovat závažnost svého jednání spočívajícího v porušení cizineckého práva, městský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že oprávnění k pobytu stěžovateli skončilo již ke dni 1. 10. 2017, nejpozději k tomuto datu (resp. k datu ukončení platnosti výjezdního příkazu 16. 3. 2018) tedy stěžovatel měl povinnost území České republiky opustit. Tuto povinnost však nerespektoval a správní orgány kontaktoval až dne 5. 10. 2020. V daném případě proto nelze hovořit o tom, že by legalizaci stěžovatelova pobytu mařily správní orgány a že byl

k porušení cizineckého práva donucen. Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně a nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti.

[14] Rovněž námitku nepřiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života městský soud posoudil v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu a řádně ji v napadeném rozsudku odůvodnil. Problematikou posuzování přiměřenosti zásahu uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) z hlediska kritérií stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kritérií plynoucích z judikatury ESLP k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, bod 70) se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zabýval mnohokrát (např. rozsudky ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018-22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, a další). Městský soud při přezkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého života stěžovatele z této judikatury vycházel, a s ohledem na skutkové okolnosti nyní souzené věci (konkrétní poměry stěžovatele) nelze jeho závěrům nic vytknout.

[15] Městský soud nepochybil ani při vysvětlení odlišnosti stěžovatelovy situace od případu řešeného v rozsudku ESLP ze dne 4. 12. 2012, *Butt proti Norsku*, č. 47017/09. Případ stěžovatele, který do České republiky přicestoval ve svých 30 letech, nemá zde žádné rodinné vazby ani majetek, se významně odlišuje od okolností citovaného případu ESLP, kde se jednalo o cizince, kteří do Norska přicestovali v dětském věku, v Norsku proběhla celá jejich výchova a vzdělání a kteří si na území Norska vytvořili silné rodinné a soukromé vazby. Popsaný případ tedy nevykazuje žádné znaky podobnosti s nyní posuzovanou věcí stěžovatele, který žádné vazby na území, natož vazby rodinné, v řízení ani netvrdil.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k tomu, že městský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2023

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu